

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 1Cdo/255/2021
Identifikačné číslo spisu: 7217212556
Dátum vydania rozhodnutia: 14.12.2022
Meno a priezvisko: JUDr. Erika Šobichová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2022:7217212556.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu: D.. H. P., U. XX, C. J., správca konkurznej podstaty úpadcu M 8 Slovakia, spol. s r.o., Tkáčska 2, Prešov, IČO: 44 768 176, proti žalovanému: Košickému samosprávnemu kraju, so sídlom Košice, Námestie Maratónu mieru 1, IČO: 35 541 016, o zaplatenie finančnej náhrady za zákonné vecné bremeno, vedenom na Okresnom súde Košice II pod sp. zn. 24 C 12/2017, o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach č. k. 2 Co 74/2020-218 zo dňa 13. mája 2021, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Žalovaný má nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Súd prvej inštancie (ďalej aj „súd“) rozsudkom konanie v časti o určenie práva na náhradu za vecné bremeno zastavil, žalovaného zaviazal zaplatiť žalobcovi 10.378,- € s 5 % úrokom z omeškania ročne zo sumy 1.276,96 € od 29.1.2017 do zaplatenia, zo sumy 5.083 € od 6.1.2018 do zaplatenia, všetko do 3 dní odo dňa právoplatnosti tohto rozsudku a v prevyšujúcej časti žalobu zamietol. Žalobcovi priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

2. Rozhodol takto o žalobe, ktorou pôvodne žalobca spoločnosť M 8 Slovakia, spol. s r.o., so sídlom Bratislava, Moyzesova 8, IČO: 44 768 176 žiadal, aby mu súd priznal právo na náhradu za vecné bremeno zriadené k pozemku, ktorého je spoluvlastníkom, žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 5.083 € + DPH za 1 kalendárny rok vopred vždy najneskôr do konca kalendárneho roku, ktorý predchádza roku, za ktorý sa náhrada za obmedzenie vlastníckeho práva uhrádza a to až do majetkovoprávneho vysporiadania podľa zák. č. 66/2009 Z.z. o niektorých opatreniach o majetkovoprávnom usporiadaní pozemkov pod stavbami, ktoré prešli z vlastníctva štátu na obce a vyššie územné celky alebo do okamihu pokým bude žalovaný vlastníkom nehnuteľností, v prospech, ktorej bolo zriadené predmetné vecné bremeno. Žiadal tiež, aby súd uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi 1.694,40 € z titulu náhrady za obmedzenie vlastníckeho práva zákonným vecným bremenom za obdobie od 1.12.2016 do 31.3.2017 spolu so zákonným úrokom z omeškania vo výške 5 % od

1.12.2016 do zaplataenia a aby žalobcovi priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

3. Žalobca na pojednávaní dňa 31.10.2017 žalobu v časti, v ktorej žiadal priznať nárok na náhradu za vecné bremeno zobral späť a navrhol v tejto časti konanie zastaviť. Žalovaný s čiastočným späťvzatím žaloby súhlasil, preto súd prvej inštancie v tejto časti konanie v súlade s ust. § 144 a § 145 CSP zastavil.

4. Uznesením 24 C 12/2017-136 z 26.6.2018 súd prvej inštancie pripustil na návrh žalobcu zmenu petitu tak, že predmetom konania bol nárok žalobcu na finančnú náhradu za obmedzenie svojho spoluvlastníckeho práva za mesiace október, november, december 2016 vo výške 1.270,80 € za obdobie od 1.10.2016 do 31.12.2016, vrátane zákonných úrokov z omeškania vo výške 5 % ročne od 6.1.2017, sumy vo výške 5.083 €, vrátane zákonných úrokov z omeškania od 6.1.2018 do zaplataenia za obdobie od 1.1.2017 do 31.12.2017 a vo výške 5.083 € za každý kalendárny rok od 1.1.2018 do zániku vecného bremena, teda do budúca pravidelne každý rok so splatnosťou vždy do 5. dňa nasledujúceho kalendárneho roku.

5. Vykonaným dokazovaním z výpisu z LV č. XXXXX, k. ú. D. E., okres P. O., obec P. - D. zistil, že žalobca je podielovým spoluvlastníkom pozemku parc. reg. E č. 4479/1 - orná pôda vo výmere 623 m² v podiele 5/6, na základe rozhodnutia o povolení vkladu kúpnej zmluvy V 8669/16 zo dňa 20.9.2016. Žalovaný je podľa výpisu z LV č. XXXXX, k. ú. D. E., okres P. O., obec P.e - D. výlučným vlastníkom stavby so súpisným č. XXXX na parc. 510/3 na základe žiadosti o zápis delimitačného protokolu o prechode nehnuteľného majetku podľa zák. č. 446/2001 Z. z. z 21.10.2002. Právny vzťah k parcele, na ktorej leží stavba XXXX, nie je evidovaný na liste vlastníctva. Žalobca listom zo 7.11.2016 vyzval žalovaného na uzatvorenie nájomnej zmluvy ohľadom predmetného pozemku, na čo žalovaný reagoval dňa 28.11.2016 a uviedol, že je vlastníkom budovy zo súp. č. XXXX nachádzajúcej sa na pozemku parc. reg. C-KN č. 510/3 v k. ú. D. E. a až na základe geometrického plánu zabezpečeného v roku 2014 zistil, že pozemok reg. C-KN parc. č. 510/3 je identický s pozemkom reg. E-KN parc. č. 4479/1. Podľa § 4 ods. 1 zák. č. 66/2009 Z. z. s účinnosťou od 1.7.2009 vzniklo v prospech žalovaného ako vlastníka stavby právo zodpovedajúce vecnému bremenu, obsahom ktorého je právo držať a užívať vyššie uvedený zastavaný pozemok v spoluvlastníctve žalobcu, vrátane príľahlej plochy, právo uskutočňovať stavbu alebo zmenu stavby. Žalobca predsporovou výzvou z 25.1.2017 opätovne vyzval žalovaného na uzatvorenie zmluvy o nájme pozemku a súčasne na vydanie bezdôvodného obohatenia vo výške 6.000 € rovnajúcej sa dlžnému nájomnému od doručenia výzvy na uzavretie zmluvy o nájme pozemku do 25.1.2017, najneskôr do 14 dní od doručenia tohto listu. Žalovaný k predsporovej výzve žalobcu uviedol, že výzva žalobcu mu bola doručená dňa 27.1.2017 a nie je právny dôvod požiadavke žalobcu vyhovieť. Zo znaleckého posudku č. 174 vyhotoveného znalkyňou O.. L. P. z odboru stavebníctvo, odvetvie pozemné stavby, vodohospodárske stavby, odhad hodnoty nehnuteľností, vo veci zistenia všeobecnej hodnoty nájmu k pozemku parc. č. 4479/1 na ul. Q. v k. ú. D. E., mestskej časti P.e - D. z 11.10.2016 bola zistená všeobecná hodnota nájmu za predmetný pozemok vo výške 9,76 €/m²/jeden rok, spolu vo výške 6.100 € za rok, teda za spoluvlastnícky podiel žalobcu vo veľkosti 5/6 vo výške 5.083 € (čo mesačne predstavuje 423,60 € x 3 mesiace 10 - 12/2016 je 1.270,80 €).

6. Po ustálení skutkového stavu súd prvej inštancie na vec aplikoval ust. § 151o ods. 1 prvá veta Občianskeho zákonníka (ďalej len „OZ“), § 2 ods. 1 a 2, § 3 ods. 1, § 4 ods. 1, 2 zák. č. 66/2009 Z. z. o niektorých opatreniach pri majetkovoprávnom usporiadaní pozemkov pod stavbami, ktoré prešli z vlastníctva štátu na obce a vyššie územné celky a o zmene a doplnení niektorých zákonov. Výšiel zo záveru, že medzi stranami nie je sporný skutkový stav týkajúci sa vlastníctva žalobcu k nehnuteľnosti - pozemku v podiele 5/6 k celku ani skutočnosti, že je na nich stavba vo vlastníctve žalovaného, ktorú získal prechodom zo štátu. Nárok žalobcu považoval za dôvodný za obdobie od 1.10.2016 do 15.10.2018, teda do vyhlásenia rozhodnutia súdu v súlade s ust. § 217 ods. 1 CSP a žalovaného zaviazal na zaplataenie sumy spolu 10.378 €, pozostávajúcej z náhrady za obdobie od 1.10.2016 do 31.12.2016 vo výške 1.270,80 €, za obdobie od 1.1.2017 do 31.12.2017 vo výške 5.083 € a za obdobie od 1.1.2018 do 15.10.2018 vo výške 4.024,20 € spolu s príslušným zákonným ročným úrokom z omeškania. V prevyšujúcej časti žalobu zamietol majúc za to, že zákonné podmienky na priznanie v budúcnosti splatného opakujúceho sa plnenia neboli splnené, pretože v budúcnosti môže dôjsť k skutočnostiam,

ktoré nebudú oprávňovať žalobcu na túto náhradu napr. v podobe zmeny vlastníckeho práva, či už na strane žalobcu alebo žalovaného. a žalobcovi navyše nič nebráni v tom, aby po tom, ako sa jeho nárok stane žalovateľným, podal ďalšiu žalobu na plnenie. Pokiaľ ide o priznanie nároku, súd dôvodil, že zákon č. 66/2009 Z. z. je zákonom, ktorý predpokladá ust. § 151o ods. 1 veta prvá OZ, t. j. zriadenie vecného bremena zákonom. Ide o predpis, ktorý upravuje vlastnícke vzťahy k pozemkom pod stavbami vo vlastníctve obcí a vyšších územných celkov nadobudnutých podľa osobitných predpisov, ale otázku náhrady za nútené obmedzenie vlastníckeho práva vlastníkov pozemkov priamo nerieši. V ust. § 4 odkazuje na všeobecnú úpravu v ust. § 151n - 151p OZ, preto pri riešení otázky náhrady za obmedzenie vlastníckych práv treba vychádzať z týchto ustanovení. Zákon č. 66/2009 Z.z. poskytnutie náhrady vlastníkovi pozemku pod stavbou v podobe náhradného pozemku podmienil ochotou vlastníka stavby na uzavretie zámennnej zmluvy a ďalšou podmienkou, ktorou je existencia takého pozemku vo vlastníctve vlastníka stavby, ktorý je na zámenu súci. Až neuplatnenie takéhoto postupu je dôvodom usporiadania pomerov k pozemku pod stavbou v rámci konania o nariadení pozemkových úprav, pričom osobou oprávnenou požiadať o nariadenie pozemkových úprav je tiež len vlastník stavby, kedy sa má prihladiť na jeho potreby, pričom aj v rámci nariadených pozemkových úprav sa usporiadanie vlastníckych vzťahov k pozemku pod stavbou vykoná buď formou poskytnutia náhradného pozemku v obvode úprav alebo formou finančnej náhrady, avšak len za kumulatívneho splnenia troch podmienok: 1. v obvode pozemkových úprav nie sú pozemky na účely poskytnutia náhrady, 2. ide o pozemok pod stavbou v maximálnej zákonom stanovenej alebo nižšej výmere, 3. o usporiadanie formou finančnej náhrady požiada vlastník pozemku. Pokiaľ zák. č. 66/2009 Z. z. nedáva vlastníkovi pozemku žiadnu možnosť domáhať sa usporiadania vlastníckych vzťahov k pozemkom zaťaženým zákonným vecným bremenom a ponecháva ich usporiadanie výlučne na dobrej vôli užívateľovi pozemku, záver o neexistencii práva vlastníkov pozemku na náhradu za nútené obmedzenie vlastníckeho práva na dobu vopred neurčiteľnú, nemôže byť v súlade nielen s cit. ustanoveniami Občianskeho zákonníka, Listinou základných práv a slobôd, ale ani s Ústavou SR. Žalobca má preto podľa názoru súdu, v súlade s právnym názorom vysloveným Najvyšším súdom SR v rozhodnutí sp. zn. 4MCdo 2/2014 z 23.4.2015, podľa ust. § 151n a nasledujúcich a ust. § 128 ods. 2 OZ až do času majetkovoprávneho usporiadania vlastníctva k predmetnej nehnuteľnosti nárok na náhradu za zriadené vecné bremeno vo forme finančnej náhrady, vo výške obvyklého nájomného, ide o spravodlivé riešenie a práve opakované plnenie slúži ako určitý donucovací prostriedok pre žalovaného, aby čím skôr vyvíjal aktivitu na konečné usporiadanie v zmysle § 4 zák. č. 66/2009 Z. z.

7. Žalovaný odvolaním napadol výroky rozsudku súdu prvej inštancie - I., II. a IV, okrem výroku o zamietnutí žaloby. Krajský súd v Košiciach (ďalej ako „odvolací súd“) rozhodol o odmietnutí odvolania žalovaného proti výroku I. napadnutého rozsudku, ďalej rozhodol tak, že zmenil rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom výroku, ktorým bol žalovaný zaviazaný plniť žalobcovi tak, že žalobu zamietol.

8. Odvolací súd uviedol, že v danej veci nie je sporné, že na nehnuteľnosti - pozemky, od roku 2016 v spoluvlastníctve žalobcu v rozsahu 5/6 k celku na základe kúpnej zmluvy, bola v minulosti, keď ešte žalobca nebol spoluvlastníkom pozemku, postavená štátom stavba, ktorá existuje aj v súčasnosti a je vo vlastníctve žalovaného, ako aj skutočnosť, že na základe zák. č. 66/2009 Z.z. s účinnosťou od 1. júla 2009 došlo na týchto pozemkoch k zriadeniu vecného bremena, ktorému zodpovedá právo žalovaného držať a užívať pozemok pod stavbami, vrátane práva uskutočniť stavbu alebo zmenu stavby, ak ide o stavbu povolenú podľa platných právnych predpisov. Po kúpe parcely žalobca ako nový vlastník uplatnil nárok vychádzajúci z ust. § 4 ods. 1 zák. č. 66/2009 Z.z.

9. Poukázal na to, že rozhodovacia prax súdov v obdobných veciach nie je jednotná. Zastal názor, že pri posudzovaní žalobcom uplatneného nároku treba dôsledne vychádzať z okolností konkrétnej prejednávanej veci zohľadňujúc ciele a účel sledovaný zákonom č. 66/2009 Z.z. Cieľom zákona č. 66/2009 Z.z., ako to vyplýva aj z dôvodovej správy, je vysporiadať vlastnícke vzťahy k pozemkom, na ktorých obec a samosprávne kraje majú stavby a to zámennou zmluvou alebo pozemkovými úpravami. Zákon neurčuje odplatu v peniazoch za zriadenie (zo zákona) vecného bremena, jeho cieľom je usporiadať doteraz neusporiadané vlastnícke vzťahy k pozemkom pod stavbami, ktoré boli delimitované zo štátu na obce a VÚC (viď napr. zákon č. 138/1991 Z.z.). Vychádzajúc z individuálnych okolností

prejednávanej veci treba zdôrazniť, že žalobca ako podnikateľský subjekt v čase kúpy podielu 5/6 parcely musel mať vedomosť o stavbe na kupovanom pozemku, pri vynaložení aj minimálnej opatrnosti, ktorú od neho možno dôvodne očakávať musel vedieť, kto je vlastníkom stavby a poznať vzájomný režim pozemku a stavby, teda bol uzrozumený s tým, že cudzia stavba je postavená na ním kupovanom pozemku, ktorého užívanie je preto obmedzené a nemôže ho v plnom rozsahu využívať na podnikateľské ciele, ako tvrdil v žalobe. Žalobcu skutočnosť, že na pozemku je zákonné vecné bremeno, od kúpy nehnuteľnosti neodradila. Odvolací súd mal za to, že nemožno na kúpu pozemku žalobcom za takýchto okolností nahliadať inak, ako že ho kúpil zo špekulatívnym úmyslom od pôvodných vlastníkov alebo dedičov (z obsahu spisu nevyplývalo, že by si títo uplatňovali finančnú náhradu za zákonné vecné bremeno po jeho vzniku na základe z. č. 66/2009 Z. z.) s tým, že aj keď sám nevie využívať parcelu, bude žiadať za jej užívanie trhovú nájomnú, príp. bezdôvodné obohatenie.

10. Ďalej poukázal na to, že odvolaciu súdu je známe, že vzhľadom na existenciu súdnych rozhodnutí vyhovujúcich obdobným nárokom, sa množia prípady skupovania parcel rôznymi skupinami, právnickými osobami, pod stavbami vo vlastníctve obce, VÚC a následne aj súdne spory, v ktorých sa domáhajú nezriedka nemalé finančné náhrady, odôvodňujú ju znaleckými posudkami vypracovanými na základe objednávky týchto subjektov, určujúcimi trhovú hodnotu nájmu. V takýchto prípadoch ide o zjavné zneužívanie práva, ktoré podľa čl. 5 CSP nepožíva právnu ochranu a ktorému nemožno poskytnúť súdnu ochranu. Len ťažko možno predpokladať, že úmyslom zákonodarca bolo umožniť takéto konanie a odobriť ho. Treba zdôrazniť, že v danej veci nejde o klasický prípad dlhoročného vlastníctva pozemku nadobudnutého dedením alebo kúpou pred nadobudnutím účinnosti z.č. 66/2009 Z.z. Nemožno opomenúť, čo zákonodarca sledoval týmto zákonom, aký bol jeho zámer - úprava vzťahov pri dlhodobom vlastníctve pozemku, na ktorom stojí stavba v súčasnosti vo vlastníctve obce, VÚC.

11. Odvolací súd vychádzajúc z uvedených aspektov tejto konkrétnej veci dospel k záveru, že už základ nároku žalobcu nie je daný a dôvodný, preto napadnutý rozsudok v súlade s ust. § 388 CSP zmenil a žalobu zamietol.

12. Odvolací súd v súvislosti s uplatneným nárokom odkázal aj na aktuálne uznesenie najvyššieho súdu sp. zn. 8 Cdo 17/2019 z 30.11.2020, ktoré vyvracia názor o možnosti priznávania náhrady za nútené obmedzenie vlastníckeho práva aj opakovane za určitý časový úsek až do usporiadania vlastníckych vzťahov. Podľa bodu 43. rozhodnutia NS SR „ak judikatúra najvyššieho súdu akceptovaná ústavným súdom dospela k záveru, že právo na náhradu za obmedzenie vlastníckeho práva podľa § 23 ods. 5 zákona č. 182/1993 Z.z. vzniklo ex lege jednorazovo tomu, kto bol vlastníkom zaťaženého pozemku ku dňu účinnosti tohto zákona, nemôže byť tomu inak ani pri zriadení vecného bremena podľa § 4 ods. 1 zákona č. 66/2009 Z.z. Ak tieto legálne (zákonné) vecné bremená majú všetky jednotiace znaky, t. j. ide o obmedzenie vlastníckeho práva založené verejnoprávnymi normami kogentného charakteru s významným prvkom súkromnoprávnym, okruh oprávnených subjektov je vymedzený druho a nezapisujú sa do katastra nehnuteľností, vyjadrené v zhodnej právnej úprave, nemôže byť tomu inak ani v súvislosti s finančnou náhradou za obmedzenie vlastníckeho práva. Pre opačný právny názor niet žiadnych presvedčivých argumentov“. V tomto rozhodnutí dovolací súd odkázal aj na rozhodnutie sp. zn. 3 Cdo 49/2014, v ktorom konštatoval, že finančná náhrada za zriadenie vecného bremena podľa § 23 ods. 5 zákona č. 182/1993 Z.z. je nepochybne majetkovým právom osoby, ktorá je povinným subjektom z vecného bremena. Predmetné bremeno vzniká „in rem“, vzťahuje sa na každého vlastníka zaťaženého pozemku bez ohľadu na spôsob zmeny vlastníctva. Nemožno teda jeho vznik posudzovať samostatne v prípade každého nového vlastníka zaťaženého pozemku. Finančná náhrada za vznik vecného bremena je nepochybne jednorazová; nemá teda charakter opakovaného plnenia. Je nelogické, aby pri každej zmene vlastníka mal nový majiteľ zaťaženého pozemku nový nárok na finančnú náhradu za už vzniknuté vecné bremeno.

13. O trovách konania rozhodol odvolací súd v súlade s § 396 ods. 2 v spojení s § 255 ods. 1 CSP tak, že priznal žalovanému nárok na náhradu trov celého konania voči žalobcovi v rozsahu 100 %, vychádzajúc z plného úspechu žalovaného v konaní.

14. Proti predmetnému rozsudku odvolacieho súdu podal žalobca dovolanie. Dovolanie podal v celom rozsahu z dôvodov podľa § 421 ods. 1 písm. b) a c) CSP. Poukázal na to, že aj Krajský súd v Košiciach v bode 21. rozsudku odvolacieho súdu uvádza, že rozhodovacia prax súdov v obdobných veciach nie je jednotná. Odvolací súd zastal názor, že pri posudzovaní žalobcom uplatneného nároku treba dôsledne vychádzať z okolností konkrétnej prejednávanej veci zohľadňujúc ciele a účel sledovaný zákonom č. 66/2009 Z.z. a taktiež v bode 24. uviedol, že odvolaciemu súdu je známe, že vzhľadom na existenciu súdnych rozhodnutí vyhovujúcich obdobným nárokom Vzhľadom na uvedenú nejednotnosť rozhodnutí je aj podľa názoru žalobcu nevyhnutné, aby sa pri posudzovaní uplatneného nároku dôsledne vychádzalo z okolností konkrétnej prejednávanej veci. Odvolací súd podľa názoru žalobcu nezohľadnil všetky podstatné okolnosti prejednávaneho prípadu.

15. Odvolací súd neodôvodnene ustálil, že základ nároku žalobcu nie je daný a dôvodný, pričom poukazuje na údajné špekulatívne konanie nepoživajúce právnu ochranu.

16. Rozsudkom súdu prvej inštancie bola žalovanému uložená povinnosť zaplatiť žalobcovi 10 378 eur s príslušenstvom s tým, že žalobca má podľa § 151n a nasl. a § 128 ods. 2 Občianskeho zákonníka do času majetkovoprávneho usporiadania vlastníctva k predmetnej nehnuteľnosti nárok na náhradu za zriadené vecné bremeno vo forme finančnej náhrady. Táto náhrada je vo výške obvyklého nájomného, ktorá je spravodlivým riešením a práve opakované plnenie slúži ako určitý donucovací prostriedok pre žalovaného, aby čím skôr vyvíjal aktivitu na konečné usporiadanie v zmysle § 4 Zákona č. 66/2009 Z.z.

17. Žalobca poukazuje na to, že v prípade nadobudnutia právoplatnosti rozsudku odvolacieho súdu by nastal stav, kedy by žalovaný užíval pozemok na základe zo zákona zriadeného tzv. dočasného vecného bremena a to bez akejkolvek odplaty. Odvolací súd nijakým spôsobom neposudzoval skutočnosť, že vecné bremeno v prospech žalovaného bolo zriadené iba dočasne a to do času vysporiadania vzťahov medzi vlastníkom pozemku a stavby. Ďalej mal za to, že cieľom zákona o majetkovoprávnom usporiadaní je vysporiadať doteraz nevysporiadané vlastnícke vzťahy k pozemkom pod stavbami, ktoré boli delimitované na obce a vyššie územné celky v rámci reformy verejnej správy, pričom zákon o majetkovoprávnom usporiadaní upravuje spôsob usporiadania týchto pozemkov a nesporne z neho vyplýva, že ním upravené vecné bremeno je dočasným, nie definitívnym riešením do času, kedy vlastník stavby vyriešil stav niektorým zo spôsobov predpokladaným predmetným zákonom. V prípade nadobudnutia právoplatnosti rozsudku odvolacieho súdu by žalovaný nemal akúkoľvek motiváciu vysporiadať predmetný vzťah, pričom nie je vylúčená ani situácia, žeby žalovaný svojím neaktívnym prístupom zablokoval akékoľvek vysporiadanie. Bez ohľadu na pôvodný zámer vlastníka pozemku možno s istotou ustáliť, že kupoval pozemok na ktorom viazlo zákonné zriadené vecné bremeno, avšak len do času vysporiadania vzťahu medzi pozemkom a stavbou. Dočasne zriadené vecné bremeno v prospech žalovaného však trvá nepretržite od roku 2009 doteraz, teda už 12 rokov.

17.1. Žalobca sa nestotožňuje s bodom 16. odôvodnenia, keďže práve pri dočasne zriadenom vecnom bremene je nevyhnutné motivovať oprávneného z vecného bremena aktívne konať. Ako je evidentné aj z prejednávaneho sporu, bez adekvátnej motivácie môže oprávnením dočasne zriadeného vecného bremena užívať zaťažený pozemok bezodplatne a časovo neobmedzene. Takýto záver je podľa názoru žalobcu neprijateľný a ústavne neudržateľný. Žalobca súhlasí, že zmyslom zákona nie je, aby špekulatívnymi prevodmi dochádzalo k priznávaniu neodôvodnených nárokov, v prejednanom prípade však k špekulatívnym prevodom nedochádza. Žalovaný do dnešného dňa nenahradil zriadenie vecného bremena nikomu, nijakým spôsobom.

17.2. Žalobca nesúhlasí ani s tým, že nárok na finančnú náhradu za vzniknuté vecné bremeno má iba ten, kto bol vlastníkom zaťaženého pozemku v čase vzniku vecného bremena, teda ku dňu účinnosti zákona o majetkovoprávnom usporiadaní. Vlastnícke právo k predmetnému pozemku bolo nadobudnuté na základe kúpnej zmluvy, to znamená ak právo na finančnú náhradu za zákonné vecné bremeno zriadené k pozemku mal z dôvodov obmedzenia vlastníckeho práva k tomuto pozemku pôvodný vlastník, toto právo rovnako má aj nový vlastník bez ohľadu na to, či si pôvodný vlastník toto oprávnenie voči žalovanému uplatnil, alebo nie. V tomto smere poukázal aj na rozhodnutie ústavného súdu PL ÚS 22/06 a v ňom citovanú judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva.

18. S ohľadom na skutočnosť, že vecné bremeno bolo zriadené na časovo neurčité obdobie, pričom k majetkovoprávnemu vysporiadaniu pozemku môže dôjsť len na základe aktivity zo strany žalovaného, má žalobca za to, že takáto náhrada nemôže byť jednorázová.

19. V súvislosti s bodom 20. odôvodnenia rozhodnutia poukázal aj na nález Ústavného súdu SR PL ÚS 42/2015 podľa ktorého sa v náleze uvádza, že doktrína v tejto súvislosti ďalej dopĺňa, že na rozdiel od primeranej náhrady, ktorá sa pri vyvlastnení poskytuje spravidla jednorazovo, pri nútenom obmedzení možno uvažovať o pravidelných platbách a primeranej náhrade počas trvania núteného obmedzenia. Ústavná ochrana sa preto vo výkone vlastníckych práv obmedzenému vlastníkovi zaručuje po celý čas trvania obmedzení vlastníka.

20. Žalobca má za to, že rozsudok súdu prvej inštancie je správny, pričom tento spĺňa požiadavky ústavne konformného výkladu. Rozsudok odvolacieho súdu je nedostatočne odôvodnený, nezohľadňuje skutkový stav, spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci a dôsledok vydaného rozhodnutia nie je v súlade s ústavnými právami žalobcu. Toto rozhodnutie záviselo od vyriešenia právnej otázky, ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená a právna otázka je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

21. V zmysle judikatúry Ústavného súdu SR ako aj najvyššieho súdu je náhrada za zákonné obmedzenie vlastníckeho práva vecným bremenom nespochybniteľná, v zmysle judikatúry ústavného súdu je opakovaná náhrada za zákonné dočasné obmedzenie vlastníckeho práva vecným bremenom dôvodná, pričom vzhľadom na tento konkrétny prípad sa javí ako nevyhnutná, keďže žalovaný svojou pasivitou užíva cudzí pozemok bezodplatne, neprímerane dlhé obdobie bez akéhokoľvek záujmu situáciu vysporiadať (rozhodnutie NS SR sp. zn. 4 MCdo 2/2014), v zmysle judikatúry ústavného súdu prechádza právo na náhradu za obmedzenie vlastníckeho práva vecným bremenom na každého vlastníka zaťaženého majetku, priznanie jednorazovej náhrady za zákonné dočasné zriadenie vecného bremena iba osobe, ktorá vlastnila zaťažený majetok v čase účinnosti predmetného zákona je ústavne neakceptovateľné.

22. Na základe uvedeného navrhol zrušiť rozsudok Krajského súdu v Košiciach a vec vrátiť odvolaciemu súdu na ďalšie konanie.

23. K dovolaniu podal písomné vyjadrenie žalovaný. Žalobca odôvodnil podanie dovolania dôvodmi podľa § 421 ods. 1 písm. b) a c) CSP, ktoré vzhliadol v samotnej konštatácii odvolacieho súdu uvedenej v bodoch 21. a 24. dovolaním napadnutého rozhodnutia. Podľa žalovaného takýto odkaz žalobcu nie je spôsobilý založiť prípustnosť podaného dovolania. Konštatáciu odvolacieho súdu v uvedených bodoch žalobca vytrhol z kontextu odôvodnenia, aby podporil danosť dovolacích dôvodov.

24. Je pravdou, že rozhodovacia prax súdov nižšieho stupňa nebola jednotná a že právnu otázku prípustnosti náhrady za zriadenie vecného bremena podľa zákona č. 66/2009 Z.z. vo forme opakovaného plnenia za určitý časový úsek tieto súdy vykladali rozdielne. Tento stav je však aktuálne prekonaný. Žalovaný uvádza, že pre založenie dovolacích dôvodov uvedených žalobcom je relevantné či otázka zásadného právneho významu je rozdielne riešená alebo nebola vyriešená v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu. Žalovaný vyjadruje presvedčenie, že predpoklady na ich založenie nie sú naplnené.

25. Podľa žalovaného uznesením sp. zn. 8 Cdo 17/2019 Najvyšší súd Slovenskej republiky potvrdil ustálenie riešenia tejto právnej otázky priamo na úrovni najvyššej súdnej autority. V predmetnom rozhodnutí najvyšší súd posudzujúci prípustnosť dovolacieho dôvodu podľa § 421 ods. 1 písm. a) CSP proti rozsudku krajského súdu, danosť tohto dovolacieho dôvodu vzhliadol práve v rozhodnutí iného jeho senátu vydaného v konaní vedenom pod sp. zn. 2 Cdo 194/2019, ktoré sa meritórne zaoberalo otázkou prípustnosti náhrady za zriadenie vecného bremena podľa zákona č. 66/2009 Z.z. vo forme opakovaného plnenia za určitý úsek. Uznesením 8 Cdo 17/2019 najvyšší súd zrušil rozsudok krajského súdu v Banskej Bystrici 17 Co 117/2017, pretože sa pri riešení právnej otázky odklonil od ustálenej

rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, pokiaľ žalobcovi priznal náhradu za zriadené vecné bremeno podľa zákona č. 66/2009 Z.z. vo forme opakujúceho sa plnenia za určitý časový úsek. Najvyšší súd v uznesení 8 Cdo 17/2019 nadviazal na právny názor, ktorý vyslovil iný jeho senát a to 2 Cdo 194/2019 a tento žiadnym iným výkladom nespochybnil. Práve naopak, ohľadom predmetnej právnej otázky najvyšší súd uzavrel, že existuje ustálená rozhodovacia prax dovolacieho súdu na ktorú označením rozhodnutia iného senátu NS SR a citáciou z jeho odôvodnenia poukázal. Samotný záver, že o tejto právnej otázke zásadného charakteru existuje ustálená súdna prax dovolacieho súdu kreoval v súlade s uznesením NS SR zo dňa 6.3.2017 sp. zn. 3 Cdo 6/2017. S ohľadom na vyššie uvedené skutočnosti žalobcom tvrdené dovolacie dôvody podľa § 421 ods. 1 písm. b) a c) nie sú dané.

26. Otázka prípustnosti náhrady za zriadenie vecného bremena podľa zákona č. 66/2009 vo forme opakovaného plnenia za určitý časový úsek, ktorú posudzoval aj Krajský súd v Košiciach v dovolaní napadnutom rozhodnutí bola ako otázka zásadného právneho významu podľa žalovaného dovolacím súdom už vyriešená. Aj podstata samotného odklonu, ktorým NS SR zadefinoval vo vzťahu k rozhodnutiu Krajského súdu v Banskej Bystrici tkvie v tom, že dovolací súd považoval danú právnu otázku od vyriešenia ktorej sa krajský súd vo svojom rozhodnutí odklonil za vyriešenú. Preto žalobcom tvrdený dovolací dôvod podľa § 421 ods. 1 písm. b) nemôže byť daný.

27. Rovnako podľa názoru žalovaného nie je daný ani dovolací dôvod podľa § 421 ods. 1 písm. c) CSP pretože žalovanému nie je doposiaľ známe žiadne neskoršie rozhodnutie NS SR, ktoré by závery Najvyššieho súdu SR vyslovené v uznesení 2 Cdo 194/2019 a v uznesení 8 Cdo 17/2019 spochybňovali a vyvracali. Nakoniec ani sám žalobca takéto neskôr vydané rozhodnutie, ktoré by zakladalo dovolací dôvod podľa § 421 ods. 1 písm. c) CSP neoznačil. Žalovaný zdôraznil, že uznesenie 2 Cdo 194/2019 bolo napadnuté aj ústavnou sťažnosťou, ktorú uznesením zo dňa 28.10.2020 pod sp. zn. IV. ÚS 539/2020 ústavný súd odmietol. Žalovaný ďalej uviedol, že ani nález ÚS SR PL ÚS 42/2015 na ktorý žalobca poukazuje nezostal zo strany Najvyššieho súdu SR bez povšimnutia. V uznesení 2 Cdo 194/2019 v bode 46. sa najvyšší súd s poukazom na uznesenie ÚS SR sp. zn. II. ÚS 323/2017 vysporiadal aj so závermi tohto nálezu. Zároveň Najvyšší súd SR poňal túto argumentáciu aj do uznesenia 8 Cdo 17/2019. Žalovaný je teda názoru, že uznesenie 2 Cdo 194/2019 ako aj uznesenie 8 Cdo 17/2019 vyvracajú právny názor žalobcu o tom, že vecné bremeno zriadené podľa zákona č. 66/2009 Z.z. je dočasným a nie definitívnym riešením do času, kedy vlastník stavby vyrieši stav niektorým zo spôsobov predpokladaným predmetným zákonom. Žalobcom deklarovaná potreba motivovať vlastníka stavby k aktivite primeranou náhradou vo forme opakujúceho sa plnenia za určitý časový úsek, nemá v týchto rozhodnutiach oporu. Najvyšší súd jednoznačne uzavrel, že rozsah vecného bremena zriadeného podľa zák. č. 66/2009 Z.z. je určiteľný už pri jeho vzniku.

28. Žalovaný má za to, že žalobcom položená otázka sa vo svojej podstate týka formy náhrady za zriadené vecné bremeno podľa zák. č. 66/2009 Z.z. Koniec koncov aj samotný žalobca túto skutočnosť potvrdzuje ak spája náhradu s motiváciou a uvádza, že opakovaná náhrada za zriadenie vecného bremena má bezpochyby motivačný charakter a zároveň je plne v súlade s ústavnými právami vlastníka pozemku. Žalovaný však zdôrazňuje, že otázka formy náhrady za zriadené vecné bremeno podľa zák. č. 66/2009 už bola otázka zásadného právneho významu vyriešená a samotné rozhodnutia NS SR ju neriešili rozdielne. Z rozhodnutí NS SR jednoznačne vyplýva, že nárok na odplatu za jeho zriadenie nevzniká pri každej zmene vlastníka. Náhrada patrí pôvodnému vlastníkovi, má jednorazový charakter a nárok na jej zaplatenie mohol uplatniť v trojročnej premlčacej lehote, ktorá začala plynúť odo dňa nadobudnutia účinnosti zákona č. 66/2009 Z.z.

29. Vzhľadom na uvedené skutočnosti žalovaný žiadal dovolanie ako neprípustné odmietnuť.

30. Žalobca podal k vyjadreniu žalovaného stanovisko. Podľa názoru žalobca má opakujúce sa plnenie držiteľa vecného bremena v prospech majiteľa pozemku zabezpečiť práve to, aby držiteľ vecného bremena neužíval majetok tretej osoby bez časového obmedzenia. V žiadnom konaní na ktoré sa odvoláva žalovaný nie je posudzovaná konkrétna situácia tohto prípadu a to konkrétne dvanásťročná pasivita žalovaného ohľadom vysporiadania sa majetkových vzťahov medzi vlastníkom pozemku a

vlastníkom stavby. Za takéhoto stavu je jednorazová náhrada za vecné bremeno podľa žalobcu nespravodlivá a najmä ústavne neudržateľná. Žalobca v celom rozsahu sa pridržiaval svojich predošlých podaní ako aj podaného dovolania.

31. Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (ďalej aj „najvyšší súd“ alebo „dovolací súd“) po zistení, že dovolanie podala strana sporu v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP) zastúpená podľa § 429 ods. 2 písm. b) CSP, v zákonnej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) skúmal či sú splnené aj ďalšie podmienky dovolacieho konania a predpoklady prípustnosti dovolania.

32. Podľa § 421 ods. 1 CSP dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

33. Dovolanie prípustné podľa § 421 CSP možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne a uvedie v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

34. Aby na základe dovolania podaného v zmysle § 421 ods. 1 CSP mohlo byť rozhodnutie odvolacieho súdu podrobené meritórnemu dovolaciemu prieskumu z hľadiska namietaného nesprávneho právneho posúdenia veci, musia byť (najskôr) splnené predpoklady prípustnosti dovolania zodpovedajúce niektorému zo spôsobov riešenia tej právnej otázky, od vyriešenia ktorej záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu a tiež podmienky dovolacieho konania, medzi ktoré okrem iného patrí riadne odôvodnenie dovolania prípustnými dovolacími dôvodmi a spôsobom vymedzeným v ustanoveniach § 431 až § 435 CSP. Otázkou relevantnou z hľadiska § 421 ods. 1 CSP môže byť pritom len otázka právna (teda v žiadnom prípade nie skutková otázka). Zo zákonodarcom zvolenej formulácie tohto ustanovenia vyplýva, že môže ísť tak o otázku hmotnoprávnu (ktorá sa odvíja od interpretácie napríklad Občianskeho zákonníka, Obchodného zákonníka, Zákonníka práce, Zákona o rodine), ako aj o otázku procesnoprávnu (ktorej riešenie záviselo na aplikácii a interpretácii procesných ustanovení).

35. Dovolateľ odôvodňuje svoje dovolanie ustanovením § 421 písm. b) a c) CSP. Zároveň uvádza, že rozsudok odvolacieho súdu je nedostatočne odôvodnený, nezohľadňuje skutkový stav, spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci a dôsledok vydaného rozhodnutia nie je v súlade s ústavnými právami žalobcu. Má za to, že náhrada za zákonné obmedzenie vlastníckeho práva vecným bremenom je nespochybniteľná, ďalej že opakovaná náhrada za zákonné dočasné obmedzenie vlastníckeho práva vecným bremenom je dôvodná, pričom vzhľadom na tento konkrétny prípad sa javí ako nevyhnutná, ďalej že právo na náhradu za obmedzenie vlastníckeho práva vecným bremenom prechádza na každého vlastníka zaťaženého majetku, priznanie jednorazovej náhrady za zákonné dočasné zriadenie vecného bremena iba osobe, ktorá vlastnila zaťažený majetok v čase účinnosti predmetného zákona je ústavne neakceptovateľné.

36. Ustanovenie § 421 ods. 1 písm. b) CSP dopadá na situáciu v ktorej určitá právna otázka ešte nebola dovolacím súdom riešená (preto ani nedošlo k ustáleniu jeho rozhodovacej praxe). Uvedený dôvod prípustnosti dovolania predpokladá, že danú právnu otázku dovolací súd doposiaľ neriešil a je tu preto daná potreba, aby dovolací súd ako najvyššia súdna inštancia túto otázku vyriešil. Ak procesná strana vyvodzuje prípustnosť dovolania z tohto ustanovenia musí a) konkretizovať právnu otázku riešenú odvolacím súdom a uviesť ako ju riešil odvolací súd a b) uviesť ako mala byť táto otázka správne vyriešená. Vo vzťahu k tomuto dovolaciemu dôvodu žalobca poukazoval na to, že nemôže súhlasiť s tým, že nárok na finančnú náhradu za vzniknuté vecné bremeno má iba ten, kto bol vlastníkom zaťaženého pozemku v čase vzniku vecného bremena a že takáto náhrada je jednorazová.

37. Vzhľadom k tomu, že právne posúdenie náhrady za zriadenie vecného bremena podľa zák. č. 66/2009 Z.z. v rozhodovacej praxi najvyššieho súdu bolo vyriešené s poukazom najmä na uznesenie NS SR sp. zn. 8 Cdo 17/2019 a aj s poukazom na rozhodnutie 2 Cdo 194/2019 je možné konštatovať, že dovolací dôvod podľa § 421 ods. 1 písm. b) CSP v tomto smere nie je prípustný podľa § 447 písm. f) CSP. Z bodov 41. a nasledujúce uznesenia najvyššieho súdu 8 Cdo 17/2019 vyplýva:

„Tak ako zákon č. 182/1993 Z.z., ani zákon č. 66/2009 Z.z. expressis verbis neuvádza, že vecné bremeno vzniká za náhradu. Ústavný súd však vo svojom rozhodnutí, sp. zn. I. ÚS 474/2013 konštatoval, že aj keď zákon č. 182/1993 Z.z. neuvádza, že vecné bremeno vzniknuté podľa § 23 ods. 5 vzniká len za náhradu, je potrebné, aby vychádzal z čl. 11 ods. 4 Listiny základných práv a slobôd a v kontexte s tým aj s právnou úpravou obsiahnutou v pôvodnom ustanovení § 135c ods. 3 Občianskeho zákonníka. Najvyšší súd už skôr uzavrel, že pri nedostatku právnej úpravy možno náhradu za vzniknuté bremeno odvodiť zo všeobecne uznávaných princípov, príkazom na ochranu základných práv a slobôd, teda aj zo základného práva vlastníť a užívať majetok (rozhodnutie najvyššieho súdu, sp. zn. 4 Cdo 89/2008).

I v prípade zriadenia vecného bremena podľa § 4 ods. 1 zákona č. 66/2009 Z.z. je primeraná náhrada namieste. Všeobecné súdy vo svojej doterajšej rozhodovacej činnosti plne rešpektujú, že vlastníkom pod stavbami patriacimi obci alebo vyššiemu územnému celku patrí primeraná náhrada podľa všeobecných zásad upravujúcich inštitút vecného bremena determinovaná proporcionalitou a vyvažovaním hodnoty vlastníckeho práva a hodnoty verejného záujmu (rozsudok Krajského súdu v Trnave, sp. zn. 10 Co 134/2012, uznesenie Krajského súdu v Prešove, sp. zn. 19 Co 198/2014, uznesenie najvyššieho súdu, sp. zn. 4 MCdo 2/2014).

Ak judikatúra najvyššieho súdu akceptovaná ústavným súdom dospela k záveru, že právo na náhradu za obmedzenie vlastníckeho práva podľa § 23 ods. 5 zákona č. 182/1993 Z.z. vzniklo ex lege jednorazovo tomu, kto bol vlastníkom zaťaženého pozemku ku dňu účinnosti tohto zákona, nemôže byť tomu inak ani pri zriadení vecného bremena podľa § 4 ods. 1 zákona č. 66/2009 Z.z. Ak tieto legálne (zákonné) vecné bremená majú všetky jednotiace znaky, t. j. ide o obmedzenia vlastníckeho práva založené verejnoprávnymi normami kogentného charakteru s významným prvkom súkromnoprávnym, okruh oprávnených subjektov je vymedzený druhovo a nezapisujú sa do katastra nehnuteľností, vyjadrené v zhodnej právnej úprave, nemôže byť tomu inak ani v súvislosti s finančnou náhradou za obmedzenie vlastníckeho práva. Pre opačný právny názor niet žiadnych presvedčivých argumentov.

Najvyšší súd vo svojom rozhodnutí, sp. zn. 3 Cdo 49/2014 konštatoval, že finančná náhrada za zriadenie vecného bremena podľa § 23 ods. 5 zákona č. 182/1993 Z.z. je nepochybne majetkovým právom osoby, ktorá je povinným subjektom z vecného bremena. Predmetné bremeno vzniká „in rem“, vzťahuje sa na každého vlastníka zaťaženého pozemku bez ohľadu na spôsob zmeny vlastníctva. Nemožno teda jeho vznik posudzovať samostatne v prípade každého nového vlastníka zaťaženého pozemku. Finančná náhrada za vznik vecného bremena je nepochybne jednorazová; nemá teda charakter opakovaného plnenia. Je nelogické, aby pri každej zmene vlastníka mal nový majiteľ zaťaženého pozemku nový nárok na finančnú náhradu za už vzniknuté vecné bremeno.“

38. Podstatu predmetného názoru považoval za „ústavne udržateľný“ aj ústavný súd v rozhodnutí, sp. zn. IV. ÚS 227/2012. Ani ďalšie rozhodnutia ústavného súdu týkajúce sa posudzovania opakovanosti finančnej náhrady za zriadenie vecného bremena podľa § 23 ods. 5 zákona č. 182/1993 Z.z., v ktorých posudzoval ústavnosť rozhodnutí založených na obdobných záveroch (sp. zn. I. ÚS 474/2013, IV. ÚS 227/2012, I. ÚS 1/2012, II. ÚS 506/2011), na tom nič nezmenili.

39. Ani nález ústavného súdu, sp. zn. PL. ÚS 42/2015 neovplyvnil vyššie ustálený právny názor. Ako vyplýva z uznesenia ústavného súdu, sp. zn. II. ÚS 323/2017 „nemožno stotožňovať právnu úpravu zákona č. 657/2004 Z.z. o tepelnej energetike v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o tepelnej energetike“), ktorý upravoval primeranú jednorazovú náhradu za zriadenie vecného bremena a náhradu za vecné bremeno upravené v § 23 ods. 5 zákona o vlastníctve bytov a nebytových priestorov, keďže upravujú rozličné situácie, ktoré vyjadrujú rôznu formu obmedzenia v užívaní nehnuteľností. Kým pri obmedzení vlastníckeho práva podľa zákona o tepelnej energetike sa poskytuje náhrada za výmeru, v ktorej je vlastníkom obmedzený pri užívaní nehnuteľnosti v dôsledku uplatnenia zákonného vecného bremena držiteľom povolenia, a to pri výkone práv a povinností podľa § 10 ods. 1 zákona o tepelnej

energetike, ktorých rozsah a frekvenciu nemožno vopred určiť, pri právnej úprave zákona o vlastníctve bytov a nebytových priestorov vzniká k pozemku právo zodpovedajúce vecnému bremenu, ak vlastník domu nie je vlastníkom pozemku, teda rozsah vecného bremena je určiteľný už pri jeho vzniku, t. j. od účinnosti zákona 1. septembra 1993“.

Je tomu tak aj pri zriadení vecného bremena podľa § 4 ods. 1 zákona č. 66/2009 Z.z., ktorého rozsah je určiteľný už pri jeho vzniku“.

40. Pokiaľ dovolateľ ďalej poukazoval na dovolací dôvod podľa § 421 ods. 1 písm. c) CSP, dovolací súd k tomuto zdôrazňuje, že ustanovenie § 432 ods. 2 CSP uvádza spôsob ako má dovolateľ dovolací dôvod podľa tohto ustanovenia vymedziť. Uvedené ustanovenie je nutné vykladať v súvislosti s § 421 CSP zakladajúcim prípustnosť dovolania v prípade nesprávneho právneho posúdenie veci, čo znamená, že dovolateľ je povinný dovolací dôvod vymedziť nesprávnym právnym posúdením takej právnej otázky, od ktorej záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu a zároveň pri ktorej riešení sa odvolací súd buď odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu, alebo ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola riešená, alebo je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

41. V preskúmvanej veci dovolateľ zastúpený kvalifikovaným právnym zástupcom (advokátom) ani tento dovolací dôvod podľa § 421 ods. 1 písm. c) CSP nevymedzil spôsobom uvedeným v § 432 ods. 2 CSP v spojení s § 421 tohto právneho predpisu. Dovolateľ žiadnym spôsobom nenastolil, nevymedzil, neformuloval, nepomenoval právnu otázku zásadného významu ani prípadne neoznačil rozhodnutia odvolacieho súdu, ktoré danú otázku riešia rozdielne. Ani dovolaciemu súdu nie je doposiaľ známe žiadne neskoršie rozhodnutie najvyššieho súdu, ktoré by závery najvyššieho súdu, ktoré boli vyslovené v uzneseniach 8 Cdo 17/2019 a 2 Cdo 194/2019 boli nejakým neskorším rozhodnutím spochybnené alebo vyvrátené. Uznesenie najvyššieho súdu 2 Cdo 194/2019 bolo navyše napadnuté ústavnou sťažnosťou, ktorú uznesením zo dňa 28.10.2020 pod sp. zn. IV. ÚS 539/2020 Ústavný súd Slovenskej republiky odmietol. Dovolací súd teda konštatuje, že otázka formy náhrady za zriadené vecné bremeno podľa zák. č. 66/2009 Z.z. už bola ako otázka zásadného právneho významu vyriešená a samotné rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky ju neriešili rozdielne. Z rozhodnutí Najvyššieho súdu SR jednoznačne vyplýva, že nárok na odplatu za jeho zriadenie nevzniká pri každej zmene vlastníka, náhrada patrí pôvodnému vlastníkovi a má jednorazový charakter a nárok na jej zaplatenie mohol uplatniť v trojročnej premlčacej lehote, ktorá začala plynúť odo dňa nadobudnutia účinnosti zákona č. 66/2009 Z.z.

42. Vzhľadom na uvedené dovolací súd uzatvára, že neboli splnené podmienky prípustnosti dovolania podľa § 421 ods. 1 CSP.

43. K otázke možnosti súbežného uplatnenia a prípustnosti dovolania podľa § 421 ods. 1 písm. b) a zároveň § 421 ods. 1 písm. c) CSP dovolací súd udáva, že uplatnenie obidvoch dovolacích dôvodov naraz bez ďalšieho z logiky veci sa vylučuje, keď má riešiť právnu otázku, ktorá ešte nebola vyriešená a zároveň je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

44. So zreteľom na uvedené skutočnosti dovolací súd dovolanie žalobcu odmietol pri aplikácii ustanovenia § 447 písm. f) CSP.

45. O náhrade trov dovolacieho konania súd rozhodol podľa § 255 ods. 1 CSP v spojení s § 453 ods. 1 CSP a vyslovil, že žalovaný má nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

46. Rozhodnutie bolo prijaté pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.